Κυριακή Η΄ Ματθαίου
22 Ἰουλίου 2007

«Ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν»

Ὅπου, ἀδελφοί μου, ὁ Χριστός, ἐκεῖ πλημμύρα ἀγαθῶν. Ὅπου ὁ Χριστός, ἐκεῖ ἀσφάλεια, χαρά, εὐτυχία, ἀγαθὰ καὶ χορτασμός, ἐκεῖ εὐλογία καὶ χάρη.

Βλέπω μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ καθισμένους στὴν πρασινάδα τῆς βουνοπλαγιᾶς τοῦ ἔρημου τόπου καὶ βουνοῦ νὰ εὐφραίνωνται τρώγοντας σὰν σὲ πανηγύρι, ἀλλὰ τοῦτο τὸ συμπόσιο εἶναι θεῖο. Εἶναι μεταξύ τους καὶ ἀνάμεσά τους ἡ αἰώνια ἔκφραση τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγαλλιάσεως, ἡ θεία τροφὴ καὶ πλησμονή, ἡ πηγὴ παντὸς ἀγαθοῦ. Εἶναι δίπλα τους ὁ Χριστός.

Ἔχει ἀποσυρθῆ σὲ ἔρημο τόπο ὁ Ἰησοῦς. Θλίψη μεγάλη καὶ ἀθυμία πολὺ κατ᾽ἄνθρωπον διακατέχει τὴν καρδία Του· «ἀκούσας ὅτι Ἰωάννης Πρόδρομος παρεδόθη». Καὶ ὡς γνωστὸν οἱ μεγάλες θλίψεις καὶ δοκιμασίες θέλουν ἡσυχία καὶ γαλήνη, ἐρημία καὶ ἠρεμία, γιὰ νὰ διασκεδασθοῦν. Ἀναχωρεῖ λοιπὸν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς σὲ ἔρημο τόπο «μόνος μόνῳ Θεῷ κοινωνῶν», γιὰ νὰ ἀμβλύνη τὸν πόνο καὶ τὸ ἄλγος μετὰ τὸ θλιβερὸ ἄγγελμα τῆς συλλήψεως, προφυλακίσεως καὶ τελικὰ τοῦ θανάτου τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἀπὸ τὸν Ἡρώδη.

Ἐμβὰς λοιπὸν στὸ πλοῖο μὲ τοὺς μαθητὲς Του καὶ ἀφοῦ διέπλευσε τὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας, μετέβη σὲ ἔρημο τόπο ψηλό, συλλογιζόμενος τὴν κακία καὶ τὸ μῖσος τῶν ἀθρώπων κατὰ τοῦ καλοῦ, κατὰ τοῦ δικαίου, κατὰ τοῦ ἁγίου, ποὺ ἡ ἀκολασία ὁδηγεῖ στὴ φυλακή. Ἐδῶ στὸν ἔρημο αὐτὸ τόπο ὁ Ἰησοῦς σκέπεται καὶ προσεύχεται. Δὲν ἔμεινε ὅμως μόνος γιὰ πολύ. Διψασμένοι γιὰ τὸ λόγο Του ἀκροατές, πεινασμένοι γιὰ δικαιοσύνη ἁπλοὶ καὶ ἀγνοὶ ἄνθρωποι, ποὺ ἀπόλαυσαν τὰ κηρύγματά Του, δροσίσθηκαν ἀπὸ τοὺς λόγους Του, εὐεργετήθηκαν ἀπὸ τὰ θαύματά Του, Τὸν ἀναζητοῦν, ἄλλοι μὲ πλοιάρια καὶ ἄλλοι πεζῇ καὶ διαταράσσουν τὴν μοναξιά Του, τὴν προσευχή Του, τὴν ἡσυχία Του. Καὶ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς βγαίνει ἀπὸ τὴν μοναξιά Του, τὴν ἡσυχία Του καὶ θεραπεύει τοὺς ἀρρώστους αὐτούς.

Ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦ πέντε χιλιάδες ἄνδρες μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὶς γυναῖκες τους, χωρὶς νὰ ὑπολογίσουν τί θὰ πεῖ ἔρημος τόπος καὶ μακρὰ ὁδός. Δὲν στέκεται κανένα

ἐμπόδιο ἱκανὸ νὰ ἐμποδίση τὴ συνάντηση μὲ τὸν Ἰησοῦ, ὅταν ἡ καρδιὰ πυρπολῆται ἀπὸ ἀγάπη, κατακαίεται ἀπὸ ἁγία ἐπιθυμία καὶ ἀγνὸ πόθο συναντήσεως μὲ τὸν Ἰησοῦ.

Ναί, ἀγαπητοί μου· κατέλαβαν οἱ καρδιὲς ποὺ ἀγαποῦσαν τὸν Ἰησοῦ τὸν ἔρημο τόπο καὶ νά· ἡ ἔρημος ἔγινε πόλις καὶ τὸ ἄχαρο καὶ ἐρημικὸ ἔλαβε χάρη καὶ νόημα! Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔμειναν κοντὰ στὸν Διδάσκαλο καὶ ἀπολάμβαναν τὶς χάριτες καὶ τοὺς λόγους Του, τὰ ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς, γεύονταν τὶς ἰάσεις καὶ τὴν παρηγοριά. Καὶ ἔφθασε τὸ δείλι. «Ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ». Αὐτὸ θὰ πεῖ «ὀψίας δὲ γενομένης» δηλαδή: ἔφθασεν ὁ μετὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου χρόνος.

Καὶ ὁ λαός, πέντε χιλιάδες ἄνδρες, χωρὶς τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, ἔχουν ἀνάγκη τροφῆς σωματικῆς. Καὶ ἀνησυχοῦν οἱ μαθητὲς καὶ συνιστοῦν στὸ Χριστό, τὸ Διδάσκαλο νὰ ἀπολύση τὰ πλήθη, γιὰ νὰ ἀγοράσουν τροφὲς ἀπὸ τὶς γύρω πόλεις. Καὶ μένουν ἔκπληκτοι βλέποντας τὸν Κύριό Τους νὰ μὴν ἀνησυχῆ καὶ νὰ τοὺς συνιστᾶ «Δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν». Τοῦ δείχνουν αὐτὰ ποὺ ἔχουν γιὰ τὴν διατροφὴ τὴ δική τους συντροφιᾶς· «πέντε ἄρτους καὶ δυὸ ἰχθύας». Καὶ Αὐτός, ἀφοῦ ἔλαβε στὰ ἅγια χέρια Του τὰ πέντε ψωμιὰ σὲ σχῆμα λαγάνας, κατασκευασμένα κατὰ τὸ ἰουδαϊκὸ ἔθιμο, καὶ τὰ δυὸ ψάρια, ὕψωσε τὰ μάτια Του στὸν οὐρανό, ἐπικαλέσθηκε μὲ τὴν προσευχὴ Του τὸ Θεὸ Πατέρα καὶ ἄρχισε νὰ μοιράζη στοὺς μαθητὲς καὶ αὐτοὶ στὰ πλήθη τῶν ἀκροατῶν.

Καὶ μοιράζονται, μοιράζονται, κόβονται, διανέμονται, ἀλλὰ δὲν ἐξαντλοῦνται. «Ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν». Ἐξαίσιο θαῦμα. Καθισμένοι οἱ πεινασμένοι φίλοι τοῦ Χριστοῦ στὴν πρασινάδα τῆς βουνοπλαγιᾶς, στὸν ἔρημο τόπο μετελάμβαναν τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει ἔχοντες ἐν μέσῳ αὐτῶν Ἐκεῖνον ποὺ διατρέφει τὰ σύμπαντα, Ἐκεῖνον ποὺ διεκήρυξε ὅτι «ὁ ἐρχόμενος πρὸς μὲ οὐ μὴ πεινάσῃ καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ διψήσῃ πώποτε». Ὁ Ἰησοῦς ἀποδεικνύεται ὡς ὁ Μεσσίας ποὺ τροφοδοτεῖ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ μὲ τόση μάλιστα ἀφθονία, ὥστε νὰ συλλέγωνται καὶ περισσεύματα.

Ποιὰ ὅμως εἶναι, ἀδελφοί, ἡ βαθύτερη σημασία τοῦ συγκεκριμένου θαύματος; Ὁ Μεσσίας προτυπώνει καὶ προανακρούει τὴν κατ᾽ ἐξοχὴν τροφὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὴ Θεία Εὐχαριστία. Ἑπομένως, τὸ θαῦμα ἔχει ἐπιπλέον νόημα ἐκκλησιολογικὸ καὶ εὐχαριστιακό. Ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος εἶναι «ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς», τροφοδοτεῖ τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, τὸ λαὸ τῆς Ἐκκλησίας μὲ τροφὴ ὄχι προσωρινὴ ἀλλὰ αἰώνια· τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του, δηλαδὴ τὴ Θεία Κοινωνία.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, πόσο θέλω νὰ εἶμαι μαζί Σου μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ τὰ τοῦ

κόσμου ποὺ δὲν αἰσθάνεται πεῖνα τοῦ Λόγου Σου, δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ χορτασθῇ ἐκ τῶν ἄρτων Σου καὶ γιὰ αὐτὸ λιμώττει καὶ ἄρτων καὶ ἐπιγείων ἀγαθῶν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, πόσο θέλω νὰ εἶμαι μαζί Σου σὲ ἔρημο ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ κόσμου τόπο, τὸν ὁποῖον Σὺ μεταβάλλεις σὲ οὐρανούπολη καὶ ἐπιτελεῖς πανήγυρη καὶ συμπόσιο ἁγίων, εὐλογῶν καὶ πληθύνων τὴν τροφὴν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Σὲ ποθῶ, γιατὶ τὸ ψωμί Σου, ἡ ἀγάπη Σου, ἡ πρόνοιά Σου, ἡ κηδεμονία Σου εἶναι ἀσφάλεια, θησαύρισμα εὐγενείας, ἀγνότητος, μεγαλείου θείου, οὐρανίου μάννα, πανδαισία ἁγία, ζωὴ αἰώνιος.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.